

Mannen vermoorden en ermee weggomen

Katy Brent

**MANNEN
VERMOORDEN
EN ERMEE
WEGKOMEN**

Vertaald door Marijke Aarnoutse

ISBN 978-90-492-0548-5

ISBN 978-94-023-2461-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *How to Kill Men and Get Away With It*

Omslagbeeld en -ontwerp: © Caroline Lakeman at HQ,

bewerkt door Pinta Grafische Producties

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Marijke Aarnoutse

© 2022 Katy Brent

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedere vrouw die ooit met haar sleutels tussen haar
vingers naar huis is gelopen.*

*En voor mijn moeder, die me altijd heeft laten zien wat het
betekent om een sterke vrouw te zijn.*

‘Als iemand ons zomaar slaat moeten we heel hard terugslaan; dat weet ik zeker – zo hard dat we degene die ons sloeg leren het nooit meer te doen.’

Jane Eyre

(vertaling Babet Mossel, Eerste druk 2014,
Athenaeum-Polak & Van Genneep)

‘Ik ben tot alles in staat als ik zo boos ben.
Ik word zo razend dat ik iemand pijn zou kunnen doen
en er dan ook nog van zou genieten.’

Little Women

(vertaling Mieke Prins, Eerste druk 2019,
Uitgeverij Mozaïek)

Proloog

Een appartement, Belgravia, Londen, heden

Voordat dit allemaal begon, dacht ik dat het makkelijk zou zijn om het leven uit iemand te persen. De juiste druk op de luchtpijp en die persoon zou gewoon slap worden, zoals een kitten plots in slaap valt.

Maar dat is het eigenlijk helemaal niet.

Als iemand die niet dood wil gaan zich realiseert dat hij wel doodgaat, begint hij zich te verzetten.

En hoe, verdomme! Het is ongelooflijk hoe zelfs de ergste monsters ter wereld wanhopig in leven willen blijven. Zouden ze bang zijn voor wat komen gaat? Voelen ze het vuur van de hel al in hun gezicht branden?

Neem bijvoorbeeld het monster bij wie ik nu ben. Hij heeft nog niet door dat tegenstribbelen zinloos is. Hij is vastgemaakt aan het bed. Het beste voor hem zou zijn om het maar gewoon te laten gebeuren, maar in plaats daarvan kronkelt en schokt hij en doet hij zichzelf pijn.

Ik geef een extra harde ruk aan de nylonkous die ik om zijn nek heb gewikkeld en kijk hoe zijn ogen uitpuilen en draaien, alsof ze uit zijn hoofd proberen te ontsnappen. Ik hou van deze specifieke panty's, dankzij de kristallen bij de achternaad heb je echt een uitstekende grip. Dan barsten zijn ogen en wordt het oogwit helemaal rood.

Ik hou ervan als dat gebeurt.

Rode ogen, blauwe lippen, een bleke, gelige huid. O, en later prachtige tinten paars als het bloed zich ophoopt in de laagste delen van het lichaam. Het kleurenpalet van de dood is werkelijk schitterend.

‘Hoe voelt dat?’ vraag ik. ‘Lekker strak? Zo vind je het toch fijn?’

Hij probeert iets te zeggen, maar produceert slechts wat gemompel en gedempte keelgeluiden. Ik leun voorover en trek de andere kous uit zijn mond, terwijl ik mijn mes (een Shun van 400 euro, mooi Japans staal en net geslepen) tegen zijn keel houd. Ik wil zijn laatste woorden horen.

‘Alsjeblieft, de kinderen.’

‘Ik denk dat je precies weet wat ze nu van je vinden.’

‘Je bent een fucking hoer.’

‘Maar ik heb je niet eens geneukt!’ En met die woorden ruk ik een laatste keer aan de kous rond zijn nek om zijn luchttoevoer voorgoed af te sluiten.

Waar je ook rekening mee moet houden, is dat verstikking zó veel langer duurt dan je zou verwachten. Ik zit schrijlings boven op hem en knel zijn luchtpijp nu al zo’n zes of zeven minuten af en hij raakt enkel maar bewusteloos. Ik denk aan het koude glas Montrachet dat in de andere kamer op me staat te wachten.

Dan wordt hij slap.

Ik buig weer voorover en bekijk hem zorgvuldig. Eindelijk ziet hij eruit alsof hij zijn ellendige aardse leven achter zich heeft gelaten. Ik druk mijn borst tegen de zijne en breng mijn oor naar zijn lippen.

Stilte.

Ik sluit zijn oogleden en leun weer achterover om mijn werk te bewonderen. Dit is mijn favoriete moment. Hij ziet er kinderlijk en vredig uit, terwijl hij op het frisse witte beddengoed ligt

Bijna onschuldig.

Bijna.

Ik moet toegeven dat ze gelijk heeft. Het ziet er best authentiek uit zo.

Bovendien is er geen bloed. Bloed geeft vreselijke vlekken om schoon te maken. Zelfs mevrouw Hinch heeft daar geen middelje voor. Ik heb eens een schitterende Max Mara slim-legbroek moeten verbranden omdat de vlek er maar niet uit wilde.

Eeuwig zonde.

1

Greenspeares, Chelsea, juni

Ik trakteer mezelf op een ontbijtje buiten de deur. ‘Trakteren’ is eerlijk gezegd een beetje overdreven, want op de meeste dagen bestaat mijn ontbijtritueel uit het maken van een wandeling en dan koop ik altijd een smoothie. Maar deze keer éét ik ook daadwerkelijk iets. Champignons op toast. Het meeste van de toast blijft liggen.

Ik zit heerlijk genesteld in mijn favoriete stoel: een knalroze loveseat helemaal achter in de zaak. Het is de beste plek om mensen te bekijken, om vijftien tot twintig minuten te doen alsof ik net als hen ben. Sinds lange tijd is dit mijn favoriete manier om mijn ziel tot rust te laten komen.

Ik sta op het punt om een grote slok van de cafeïnerijke (kom op, zelfs heiligen zoals ik hebben hun zwaktes), zuivelvrije maar ethisch verantwoorde drank te nemen. Ik adem de geur van versgemalen bonen diep in, rechtstreeks naar mijn solar plexus; mijn angsten staan op het punt om zich in een hoekje van mijn hoofd te verstoppen als ik...

‘Kitty! Kitty Collins? OMG. JIJ BENT HET.’

Er klinkt een gil waardoor elke spier in mijn lichaam zich aanspant. Ik zie twee magere tienermeisjes (met perfecte wenkbrauwen) op me afkomen voordat ik ook maar een slokje kan nemen.

‘O mijn god. Dit is zo *unreal*. Mogen we een selfie met je? Alsjeblieft? Twee seconden maar.’

O god, niet nu. Alsjeblieft niet nu. Ik kijk op en zie ze naar me kijken terwijl ik een slok van mijn koffie probeer te nemen. Maar het lukt niet. Eten en drinken in het bijzijn van andere mensen, dat is een dingetje.

Mijn interne irritatiesysteem flikkert gevaarlijk oranje. Ik wil gewoon in alle rust en zonder publiek van mijn ochtenddrankje genieten. In plaats daarvan sla ik het tijdschrift dat ik (niet) aan het lezen was dicht en glimlach naar hen. Een grote glimlach, met tanden en extra pretlichtjes in mijn ogen. Speciaal voor hen.

‘Natuurlijk mag dat!’ zeg ik stralend met de lach die mijn miljoenen (inderdaad, miljoenen) volgers kennen van mijn Instagram-ik. Die glimlach lijkt wel het woedende gebonk van irritatie in mijn hoofd te onderdrukken.

De meisjes komen dicht naast me zitten, in de stoel voor twee personen, en zwaaien met hun iPhone voor onze gezichten. Ze scrollen door de filters met de behendigheid van een goochelaar. Zonder te kijken weet ik dat ze poseren en hun lippen tuiten in een poging er sexy uit te zien. Die ‘likes’ zorgen voor een intens dopamineshot. Dat begrijp ik helemaal.

Maar toch wil ik ze door elkaar schudden.

Hardhandig.

Ze zijn waarschijnlijk niet ouder dan veertien, maar zien er dankzij de make-uptutorials op YouTube makkelijk tien jaar ouder uit. Kennen tieners tegenwoordig geen gênante fase meer? Ik voel een mengeling van medelijden en jaloezie omhoog kruipen, schrapend over mijn huid als duizend kleine micro-

scheermesjes. Hun huid is zo gehydrateerd en glad, hemels. Ik moet mezelf inhouden om mijn hand niet uit te steken en erover te strijken.

Dat zou raar zijn.

‘Ik heb wat van die vermageringsthee besteld die je vorige maand hebt aanbevolen,’ zegt Meisje één.

Het duurt even voordat ik in de gaten heb dat ze het tegen mij heeft. Welke thee? Ze ziet duidelijk aan mij de verwarring en dat is eigenlijk best knap gezien de hoeveelheid Botox die ik in mijn gezicht heb laten spuiten. En nee, botox is niet geheel vegan, maar soms moet je concessies doen.

Maar mijn gezicht vertelt in elk geval niets.

‘Je deed een detox. Met théé!’ zegt ze overdreven, blond haar met bruine ogen die bijna dichtvallen onder het gewicht van de nepwimpers. ‘Je zei dat het voelde als een fysieke en spirituele reiniging. En je verloor wel vijf kilo in één week.’ Ze zucht, alsof ze dé oplossing heeft gevonden.

Als ze weer naar me staart, schitteren haar ogen als echte Louboutins, net als de mijne als ik naar de New Arrivals staar op *Net-a-Porter*.

Ik word misselijk.

‘O god, nee. Dat moet je niet doen,’ zeg ik. ‘Dat is niet bedoeld voor jonge meiden als jullie. En OMG, waar zou jij tweeënhalve kilo willen afvallen?’ Misschien bij haar wimpers. Maar nee. Het interesseert me niet hoeveel die magere teadoxidioten betalen, maar ik weiger eetstoornissen bij meisjes uit te lokken. ‘Weet je, een glas water met wat citroen werkt veel beter om de darmen te ontgiften.’

Ze blijven me aanstaren en ik vraag me af of ik het proces van darmen ontgiften moet uitleggen. Intussen zit een aantal van de belangrijkste bewoners uit postcode SW3 om ons heen te genieten van hun avocadotoast. Maar zij zijn geïnteresseerder in hun social media-content dan ik. Meisje twee, met jukbeenderen waar ik iemand met een injectiespuit voor zou betalen, neemt nog een paar selfies. Dan vraagt ze me om een paar ‘candid’s te maken. Jezus Christus. Dan geeft Eén plotseling een gil en grijpt Twee me bij de arm.

‘We moeten gaan, anders missen we de beste kraampjes op Portobello,’ zegt ze. ‘Je weet hoe Jynx is als we te laat komen. Echt, zó bedankt voor de foto’s, Kitty. Het was geweldig om je te ontmoeten.’

Ze nemen glimlachend afscheid en haasten zich naar buiten. Twee houdt haar telefoon omhoog om haar reis naar Jynx, wie dat ook mag zijn, vast te leggen voor haar Insta/TikTok/Snap. Ik kijk hoe ze over straat paraderen, zich onbewust van de mannen die zich naar hen omdraaien als ze passeren, kijkend naar hun slanke heupen als ze voorbijlopen.

Ik zucht diep. Ik heb een niet te stoppen monster gecreëerd.

Een oudere vrouw die vlak bij me zit, werpt me een steelse blik toe. Het is waarschijnlijk tijd dat ik naar huis ga, weg van mensen.

Mijn drankje is nu koud en vies, dus bestel ik nog een koffie om mee te nemen en begin aan de korte wandeling terug naar mijn appartement aan Chelsea Embankment. Mijn telefoon pingt vanwege een melding van Instagram: ik ben getagd in een bericht.

'Kwam deze ongelofelijke stunner tegen in #greenspears.
Wat een schat. #KittyCollins #Chelsea #SuchASweetie.'

Er komen meer meldingen binnen als volgers van de meisjes
(die uiteraard Eden en Persia blijken te heten) reageren.

'OM-ACTUAL-GOD.'

'Whoop! Mazzelaaaaar!!!!!!'

'Was ze aardig?'

'Hoe ruikt ze?'

Ik zet mijn telefoon uit.

Dit is zo ontzettend eentonig.

2

Kitty's appartement, Chelsea

Tegen de tijd dat ik mijn gebouw heb bereikt, ben ik behoorlijk opgefokt. Elk bot doet pijn als mijn hakken over de dure marmeren vloer klikken en ik plak een glimlach rond mijn mond voor de dienstdoende conciërge. Ik moet wel, het hoort bij mijn 'merk'. Niemand wil op Instagram een nors, verwend krenge volgen. Gelukkig is het vandaag Rehan, een van mijn favorieten. Hij staat op om me te begroeten.

'Blijf zitten, Rehan,' zeg ik half spottend. 'Ik ben de koningin niet.'

Hij grijnst breed. 'Misschien niet, maar wel de prinses in mijn toren die ik moet beschermen.'

Ik giechel even en rol met mijn ogen. Het is totaal niet feministisch, maar hij vindt het leuk. En het is belangrijk dat hij me leuk vindt.

'Het lijkt nu al een mooie dag te worden.' Hij gluurde langs mijn schouder en knijpt zijn ogen dicht tegen de zon, die al een onaangename hitte uitstraalt ondanks dat het nog niet eens tien uur 's ochtends is. Ik deel zijn enthousiasme over de huidige hittegolf niet, ik word er prikkelbaar en zweterig van. Mijn T-shirt plakt nu al onder mijn oksels en ik zou willen dat ik iets kouds bij Greenspeares had besteld.

Ik knik bevestigend. 'Prachtig.'

Rehan drukt voor me op de liftknop en ik stap naar binnen.

‘Uiteraard bent ú de allermooiste zonnestraal hier, miss Kitty.’

Dan schuift de deur dicht en wordt hij buitengesloten. Ik laat de neplach van mijn gezicht glijden en masseer opgelucht mijn wangen. Waarom kost ergens een koffietje gaan drinken zo veel moeite?

De lift brengt me naar mijn penthouse. Ja, dat klinkt verwend en chic, maar het was eigenlijk een afscheidscadeau van mijn moeder toen ze met haar toyboy naar Zuid-Frankrijk vluchtte nadat mijn vader vermist raakte.

Geen slecht aardigheidje voor als je in de steek wordt gelaten, denk ik.

Net als alle andere veelbelovende jonge vrouwen die hier in de buurt wonen, heb ik geld. Of liever gezegd, mijn familie heeft geld. Veel geld. Mijn overgrootvader was Christopher Collins, beter bekend als Captain Collins, oprichter van Collins’ Cuts, de gereconstrueerde vleesproducten die je in elke vriezer en elke supermarkt in het land vindt. Geld verdienen door dode dieren is niet bepaald de meest charmante manier, maar dankzij de kalkoenen, koeien en varkens van het Verenigd Koninkrijk is mijn familie waanzinnig rijk. Hoewel, alleen mijn moeder en ik zijn nog over.

Dus behalve het onderhouden van mijn sociale media heb ik niet veel te doen en die existentiële leegte breidt zich stiekem uit in mijn leven en eist steeds meer van mijn aandacht. Ik probeer die leegte te vullen met activiteiten die ‘normale’ mensen doen. Elke dag twee uur yoga en een uur gewichten of cardio met mijn

personal trainer. Ik reis en verblijf in exclusieve resorts. Soms zelfs gratis, als ik ze genoeg promoot in mijn verhalen en zo. Ik ga naar feestjes en productlancerings, drink champagne en zie hoe andere mensen in de toiletten aan de drugs gaan. Ik verlaat die feestjes met knappe mannen en heb dronken, ziellose seks. Ik post verhalen op sociale media waarin ik make-uptips geef, dieet- en trainingsroutines uitprobeert, laat zien hoe je je onderbroek precies op de juiste manier aantrekt om je benen lang en je kont dik te laten lijken en prijs producten aan die ik nog nooit heb geprobeerd. Dat is mijn bestaan.

En ik haat mezelf erom.

Ik wálg echt van mezelf.

Dus waarom stop ik er niet mee?

Geen idee... Iets met *daddy issues* en de onmiddellijke dopamineshots van die likes en reacties. Ik wil altijd direct voldoening door me heen voelen stromen. Zelfs mijn therapeut die tweehondertachtig euro per uur kostte, wist de oorzaak daarvan niet te achterhalen.

Afgelopen weekend was ik met mijn vriendin Maisie (607k volgers) in Marbella waar ik de nieuwe zwemkleding van La Perla uit hun volgende collectie droeg. Gisteravond heb ik de foto's geüpload. Op mijn favoriete foto staar ik in een zonsopgang-oranje bikini naar de zee. De kleur laat mijn bruine huid goed uitkomen, mijn haar is net beachy genoeg en de pose laat mijn borsten (puur natuur) er zo perfect uitzien als niet-operatief vervaardigde borsten maar kunnen zijn.

Perfekte borsten. Perfect leven. Ik denk dat dat mijn 'merk' is.

Ik open Insta op mijn MacBook en begin door de nieuwe

reacties te scrollen, terwijl ik een grote slok van mijn koffie neem. Maar het voelt vreemd en vies in mijn mond en ik kokhals.

Zuivel.

Ik haal het deksel eraf en kijk in de kartonnen beker. De vloeistof is dik en walgelijk, vol vet en koeienhormonen. Ik adem langzaam en diep in en weersta de drang om de beker tegen de muur te gooien en het dure Janine Stone-verfwerk te verpesten dat vorige maand net is afgewerkt.

Als ik weer rustig ben, richt ik mijn aandacht weer op Insta en mijn volgers. Door hen ga ik me altijd beter voelen.

‘Wauw. Je bent zo mooi Kitty, Zowel vanbinnen als vanbuiten.’

‘Wat een schitterend uitzicht 🤩😊’

‘Eres simplemente impresionante.’

‘GEWELDIGE bikini, Kits! Wanneer ligt die in de winkel?’

‘Ik had graag je rug ingesmeerd met zonnebrand, schatje. Lol.’

‘Perfectie.’

‘Gewoon prachtige *babes*. Geniet ervan!’

‘Hoi Kitty! We sturen je graag onze dieetkoffie toe, zodat je deze kunt uitproberen. Check even je DM’s alsjeblieft. Liefs!’ etc.

Ik scroll door de reacties en baan me een weg door de ‘LOL’s’ en tsunami van emoji’s, voordat ik iets zie waardoor mijn botten veranderen in ijs.

‘Ik zou graag het patroon zien dat ontstaat als je leegbloedt op dat witte zand. Nadat ik je keel heb doorgesneden.’

Hij is terug.

Hij noemt zichzelf deze keer anders, maar hij is het. De griegel die het grootste deel van het afgelopen jaar mijn DM’s is bin-

nengedrongen. Zijn profielfoto verraadt hem. Het is dezelfde die hij eerder gebruikte: een verwrongen beeld van een naakte vrouwentorso, touwtjes om haar heen gewikkeld alsof ze een rollade is. Zonder hoofd, zonder ledematen.

Ik zucht.

Het hebben van een stalker is een klassiek teken dat je de piek van je invloed hebt bereikt, maar waarom tref ik geen leuke stalker die dingen stuurt? Leuke dingen. Waarom moet ik zo'n mafkees hebben die fantaseert over mijn bloed als glijmiddel tijdens het masturberen? Ik klap mijn laptop dicht en loop door de keuken, terwijl ik me afvraag of ik de politie moet bellen om het te vertellen. Maar de vorige keer had dat geen zin en ik wil niet weer uren op een smerig politiebureau zitten om alles nog eens door te nemen. Opnieuw.

In plaats daarvan bel ik mijn vriendin-in-nood Tor (850k volgers).

'Brunch?' vraag ik als ze opneemt. 'De Griezels is terug.'

'Verdorie. Oké. Bluebird over een uur?'

3

Café Bluebird, Chelsea

‘Het punt is,’ begint Tor, terwijl ze haar (derde?) mimosa achteroverslaat. Haar stem klinkt hoog en luid, zoals altijd als ze onderweg naar Drunk City is. ‘... dat ik vind dat je het de vorige keer perfect hebt aangepakt. Blijf vooral zo doorgaan, schat. Laat hem niet merken dat je bang bent.’

‘Ik ben níét bang,’ antwoord ik.

‘Nou, dat zou je wel moeten zijn,’ wijst ze me terecht. ‘Hij zou wel eens gevaarlijk kunnen zijn. Je moet hem aangeven.’

‘Waarom? Dan zeggen ze alleen dat ik hem moet blokkeren. Vervolgens maakt hij een ander account aan en blijft precies hetzelfde doen. En om eerlijk te zijn: het is waarschijnlijk gewoon een triest mannetje dat in de bergruimte van zijn moeders huis woont. In Croydon.’

Tor haalt haar schouders op en valt verrassend bruut aan op haar eggs Benedict. Alcohol vóór het middaguur en gerechtigheid hebben duidelijk voor eetlust gezorgd. Ik huiver als ze haar mes in de gele geleiachtige dooiers steekt, ze laat knappen en het eigeel eruit laat lopen als pus.

‘Dat doet me eraan denken, heb jij *Dr. Pimple Popper* nog gekeken? Ze heeft er dit seizoen echt een paar idioot grote uitgeknepen.’

Tor rolt met haar ogen. ‘O kijk, daar is Ben. Zal ik hem wen-

ken?’ Maar ze zwaait al naar hem, dus heb ik geen idee waarom ze het aan me vraagt.

‘Dames.’ Ben (3.100k volgers) is de broer van onze vriendin Hen.

Ja, Ben en Hen.

Hij zweet zoals Tors eieren en pakt ongevraagd een stoel om tussen ons in te komen zitten. Sinds hij een klus mocht doen voor een tweederangs modelijn voor mannen denkt hij dat hij een geweldig supermodel is. Hij ziet er niet verkeerd uit als je van mooie jongens houdt die zichzelf opmaken en de hele dag naar vrouwen kijken. Hij heeft onlangs een sleeve op zijn arm laten zetten en dat doet me denken aan een mok die ik op Etsy zag, met de tekst: ‘De hoeveelheid inkt maakt niet uit, je bent en blijft gewoon een lul.’ Ik krijg de rillingen van hem. Vooral omdat hij eruitziet als Hen met een pruik op.

‘Jullie zien er beide prachtig uit vanmorgen.’

Hij praat rechtstreeks tegen mijn borsten en balkt dan als een bekakte ezel terwijl hij Tor en mij aankijkt: ‘En jullie ook!’

Tor schiet in een lach waarvan ik hoop dat ze het niet meent.

Ik glimlach liefjes, maar het liefst zou ik met mijn lepel zijn ogen uit zijn hoofd willen ploppen om die vervolgens met de achterkant ervan te kapot te prakken, zoals de avocado op mijn zuurdesembroodje.

‘Die arme Kits wordt weer gestalkt door die engerd,’ praat Tor Ben bij, maar hij luistert niet. Hij is druk bezig om in het topje van de serveerster te kijken als ze over de tafels heen buigt. ‘Ik zeg haar net dat ze gewoon moet doen alsof er niets aan de hand is, zodat hij weet dat hij haar niets doet-’

‘Hij dóét me ook niets,’ probeer ik haar te onderbreken.

‘Helemaal mee eens,’ stemt Ben in. Hij leunt achterover in zijn stoel met de arrogantie die je alleen bij rijke, blanke mannen ziet en spreidt dan zijn armen. ‘Wacht. Wat?’

‘Kitty’s stalker stalkt haar weer.’ Tor kijkt hem fronsend aan. ‘Ben je altijd zo irritant?’

Ben knikt en grijpt een broodje uit het mandje dat op tafel staat. Ik pak daar niets meer uit. Ik wil niet weten op welke plekken die handen eerder vandaag zijn geweest. ‘Ja, schatje, daarom wil niemand van jullie met me uit.’ Hij lacht en Tor rolt opnieuw met haar ogen. Als ze daar niet mee ophoudt, wordt ze nog eens duizelig. ‘Je moet gewoon een avondje uit en een paar lekkere foto’s maken. Laat die *sicko* zien dat het je niets boeit. Dat maakt hem vast razend,’ en hij knikt naar me. Hij heeft duidelijk een schandelijke anekdote waarom dit zou werken, maar ik ben nu niet in de stemming voor zijn specifieke vrouwenhaat.

‘Laten we vanavond gaan!’ zegt Tor, die altijd wel een excuus zoekt om te gaan stappen en zichzelf naar de kloten te helpen. Zelfs als ik gestalkt word door een maniak. ‘Laten we Maisie en Hen ook vragen. We hebben in geen tijden een goede Girls’ Night Out gehad.’

Met ‘tijden’ bedoelt ze anderhalve week. Voordat Maisie en ik naar Marbella vertrokken. Nu kijkt ze me ook nog met puppyogen aan. Haar ogen zijn zo groot en bruin en smekend dat zelfs ik haar onmogelijk kan weerstaan.

Ben strekt zijn arm uit en legt hem over de rugleuning van mijn stoel. ‘Weet je, ik wil best meegaan en doen alsof ik je vriendje ben, Kits? Hem weggagen met mijn extreme mannelijkheid?’